

Üks ðunamúa naesterahwas olli raškeste
haige ja ei tahtnud hea melega surra; agga
temma wa teinepool trööstis tedda ja ütles:
„Ükskord peame jo keik surrema, sellepärrast
årra kuruwaasta ennast, kui ta ka liggi on.“ —
„Lambapea!“ kárrištas naene, pead üles töö-
tes, seep se umbest on, et meie ükskord peame
surrema. Kui meie 10 ehk 12 korda sur-
rekime, siis ei holiks ma seit ühhest forrast
ühtegi!“

Kasta hakkab, teine lõppeb,
Innimene tundma õppeb,
Mõnda udist jure siis,
Kuidas olnud ilma wiis.